

מיכתבים

אחרי פתיחה כזאת הייתי בטוח לקרוא בהמשך כמה מחוויותיה המשעשעות תמיד של בעלת המדור, כמה ממסכותיה המשכילות על החיים בתל-אביב, כמה מספורי תעלולי בניה... ואז אני מעיף מבט על המשך העמוד ומה ראות עיניי?
מתכון מס' 1: דג נסיכת הנילוס ברוטב ארלי-גריי.
מתכון מס' 2: סל פאסטה וברבר מבושל.
מתכון מס' 3: סלט פאסטה וולדורף.
ירח כין, תל-אביב

הר של תרמילים

על הענקת פרס ראשי-הממשלה ל-סופרים ולמשוררים לישראל הר (מהם אומרים), העולם הזה (27.7.88).

עד שלא קראתי את הראיון הקצר עם ישראל הר בהעולם הזה לא ידעתי כי הוענק לו פרס ראשי-הממשלה למשוררים. עכשיו, משגילתי עובדה זאת, אני רוצה לברך אותו אישית מעל דפי העיתון שלי. כי הר, כידוע, לא רק משורר, אלא גם עורך, עורך ספריית סיפרייהכיס הצבאית תרמיל.

ב-16 שנות שרות-מילואים, באי-שמים, בין אילת למטולה (וגם מעבר למטולה), העבירו לי הסיפורנים של הוצאת תרמיל הנחמים כל כך לנשיאה בכל כיס של מדי צה"ל, את השעות הריקות בין הכנה למיטווה לתחילתו, בין עמידה

משורר-עורך הר (מזוקן) וירדי* בהמתנה למיטווה, לדג-הפילה ולשלם-היחידה

בתור לארוחת-צהריים של דג פילה ומחית תפוז חי-אדמה לבין עיכולה ואפילו בהמתנה לשלם היחידה ביום האחרון לשרות.
הרצל פתחיה, רעונה

קדושת ההנקה

על טיבה של הלשון העברית של העור לם הזה (27.7.88).

כיצד זה קורה דווקא להעולם הזה, המקפיד כל כך על הלשון העברית שבין דפיו? דפנה ברק כותבת על "סיפרייקדושה" המקסי-טיים את מישרו של אדגר ברונפמן ומדור אנשים מדווח על אם ש-הניקה את תינוקתה. אין בעברית מושג של סיפרייקדושה. יש סיפי-רייקודש.

ואין כותבים בעברית, אפילו לא ככותבי חסר, הניקה, כי אם היניקה (מן השורש ינק). בדיוק כמו שכותבים היטיבה או הימינה.

ברכה גרוסמן, רמת-השרון

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד — 63458.

בשעת הצורך ניתן גם לפנות בני-לפון — 03 232262 (03), בפקסימיליה — 03 245242-3*2922, מזוני 2009, ובטלסק — RMYM IL 341667.

הסופר פיוסם יהיים כניסל שדה.

(המשך מעמוד 3)

היא ביקשה להעניק לתמי בני-עמי, על הצלחותיה לככב ללא-הרף בכותרות העיתונים, את פרס פוליצר האמריקאי ולא את פרס טוקולוב הישראלי וכפי שדורש הקורא פנור במכתבו למערכת, העולם הזה (3.8.88). היא, כנראה, ידעה מה שהיא עשתה.

בניגוד לסוקולוב, שהיה יהודי נינוח ורגוע למדי, היה פוליצר יהודי מסעיר ורבי-גוני, ההולך הרבה יותר טוב עם בני-עמי.

יוסף פוליצר (1847-1911), המו"ל האמריקאי האגדתי, שבית-הספר לעיתונאות היוקרתי של אוניברסיטת קולומביה מחלק מעוזבונו, מדי שנה, יותר מתריסר פרסים לאנשי-תיקשורת המצי-טיינים בתחומים שונים, לא היה סתם איש-תיקשורת.

פוליצר היה יהודי הונגרי, שהיגר כנעוריו לארצות-הברית, שבה לא רק התעשר כמו"ל יומנים, אלא שבה גם הספיק לשרת, בגיל צעיר מאוד, בחיל-הפרשים של כוחות הצפון במלחמת-האזרחים, להיות מישפטן מבריק וגם להיבחר לקונגרס בווישינגטון.

שלום רבי עקיבא

על האדם הרביעי בפרס תורת-הנסתר (יזעם אלוהים!), העולם הזה (13.7.88).

הרב שמואל פרומר שגה פעמיים. לפרס לא נכנסו שלושה, אלא ארבעה: בן עזאי, בן זומא,

קיא יקי.

לא נאמר שזהו ראיון ראשון. נאמר שזוהי הפעם הראשונה שעיתונאית (ובכלל, ועיתונאית ישראלית בפרט) ליוותה את הגברת דוקאקיס במשך יומיים, מאז שהפכה לאשת-המועמד. כלר-מר: שבוע אחרי הוועידה הרמקרטית באטלנטה, שבה נבחר כמועמד לנשיאות.

ידע

שור קונהו

הבחשה מזרזה פירסם העיתונאי יצחק שור בעל המיטמר וכך נאמר בה: «בשבועון העולם הזה (27.7.88) פורסם ראיון, שכביכול הענקתי לעיתון זה, בשם ובתואר יצחק שור, כתב על המיטמר לענייני חינוך. הריני מודיע בזאת כי מעולם לא הענקתי ראיון להעולם הזה. פירסום הרברים בשמי מהווה גניבת דעת הברית, לפני יותר משנה שוחחתי עם כתב בעיתון-נוער חיפאי, שכנאה עבר להעולם הזה והעתיק את כתבתו המיושנת כדי למכור אותה כחדשה וטרייה. הכותרת שנתן העורך לראיון אינו אומרת: מערכת-החינוך דפוקה. למה אתם לא יוצאים לרחובות? כותרת זאת מבטאת את דעת העולם הזה ואין לה כל קשר להשקפתי, ולא כל שכן לסיגנוני». העתקתי את הרברים כאן, מפני שלא רבים קוראים את על המיטמר.

ובכן: הרברים הופיעו במסגרת כתבת-ענק של רונן ברגמן, תלמיד חיפאי, שסיכם את דעתו על שנות לימודיו במערכת-החינוך. רונן היה אחד מעורכי דיעה אחרת, עיתון נוער (ארצי), לאר דווקא חיפאי, ואז אכן ראיין את יצחק שור. העולם הזה לא טען כי הרברים נאמרו בראיון מטעם השבועון, ובתאריך זה או אחר. אותנו עיניינה רק הדיעה עצמה.

רונן עומק על כך ששור אכן אמר את הדברים כפי שצוטטו, וכך גם פורסמו אז בעיתון-הנוער. שור לא הכחיש אז.

אטר לטענה כי יש כאן גניבת-דעת — זה נשמע לי מוזר. מה זה חשוב מתי ולמי אמר שור

עיתונאי שור מן הכחשה

את דעתו, אם זוהי דעתו? האם יש לו דיעה אחת ב"עיתון-נוער חיפאי" ודיעה אחרת בהעולם הזה? או אולי חל מאז שאמר את הרברים (לפני פחות משנה) שינוי דרמאטי במערכת-החינוך, כך שהרברים חרלו מלהיות נכונים? נדמה שההכחשה אינה הכחשה כלל, אלא רק מחאה על כך שהרברים צוטטו בהעולם הזה. יש אנשים השונאים את העולם הזה שינאה שורשית. המעבירה אותם על דעתם. זכותם היא לשנוא את מי שהם רוצים.

אבל איפה כאן ההכחשה?

ד.א.א.א.א.

היה משהו משעשע בצורה שבה התחרו השבוע עיתוני ישראל זה עם זה בגילוי התוכנית של ג'רום (ג'רין) סיגל, שהציע לפלסטינים להקים ממשלה זמנית בגולה. טילפנו לסיגל. צייטנו את התוכנית שלו. הביאו תצלומים של קטעים ממנה. סקופ על גבי סקופ.

מלבד עיתון אחד, איש לא טרח להוכיח כי הסקופ האדיר הזה פורסם מוזמן מעל עמודי העולם הזה (25.5.88). בכתבה צנועה במדור במדיוה פירסמנו את התוכנית כולה. היא נשלחה אלי עליידי סיגל עצמו, אחרי שריכזנו על הנושא. הוא גם דיווח לי מדי פעם על פירסום הרברים בעולם הרחב ובעולם הערבי. מכיוון שלדעתי ההצעה נבונה, ברוב פרטיה, השתדלתי לעזור לו להפיץ את הרעיון.

אם המיטמר הוא כלי-כך חשוב — מדוע לא העתיקו אותו לפני חודשים, כאשר פורסם בהעולם הזה? אילו פנה אלי או עיתונאי כלשהו, הייתי ברצון מוסר לו את כתובתי ומיטמרה-העולם של ג'רין סיגל במדינת-מארילנד. האם רק עכשיו זה הפך חשוב, מפני שיצחק רבין החליט לעצור בשלישית את פיצל-אלי-

דעות דרכון פלסטיני מייד פעיל-שלום יודי-אמריקאי מציע לאשך מדיניות מהפכנית חדשה: וביטאון מקורב לערפאת פירסם אותה.

הסרוריסט הוא אייב העם הפלס-הכתבה ב"העולם הזה" (25.5.88) מחי זה סקופי

וסייניי האם רק ההרפלה של השב"כ, שלפיה נמצאה תוכניתו של סיגל בביתו של חוסייני, יוצרת את הסקופ?

קיטי הבלעדית

עיתונאים יודעים לכתוב (ורובם). לעיתים קרובות אין הם יודעים לקרוא.

עורך השבועון לאשה מתמרמר מומבית על כך שהעולם הזה טען בשער הקירמי כי הראיון של דפנה ברק עם קיטי דוקאקיס היה "ראיון בלעדי ראשון", ולא כן: מישהו מטעם עיתון הנשים כבר ראייתה את הגברת דוקאקיס לפני שנה.

הצרה היא שעורך לאשה אינו מקפיד בציטוט-טיים. אילו קרא בעיון, היה יודע כי כך נאמר בשער העולם הזה (3.8.88): "בלעדי / קיטי דוקאקיס קים להעולם הזה: יד ושם שיגה את חייה / דפנה ברק היתה העיתונאית הראשונה שליוותה את אשת-המועמד במשך יומיים."